

Tezaurul cu povești

Tezaurul cu povești

CORINT BOOKS

Cuprins

Frumoasa și Bestia	7
Fluierașul din Hamelin	23
Lampa lui Aladin	39
Hansel și Gretel	55
Peter Pan	71
Robin Hood	87
Mica sirenă	103
Wilhelm Tell	119
Cenușăreasa	135
Bucle-de-Aur și cei trei urși	151
Jack și vrejul de fasole	167

Frumoasa din pădurea adormită	183
Barbă-Albastră	199
Prințesa Bob-de-Mazăre	215
Cei trei purceluși	231
Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici	247
Prințul Broscoi	263
Scufița-Roșie	279
Hainele cele noi ale împăratului	295
Tom Degețel	311
Fetița cu chibrituri	327
Despre povești	344

Frumoasa și Bestia

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ, ÎNTR-UN ȚINUT îndepărtat, un negustor bogat care avea trei fete foarte frumoase. Pe zi ce trecea, cele două surori mai mari deveneau din ce în ce mai îngâmfate și mai egoiste, însă mezină era atât de blândă și de drăguță, încât toată lumea îi spunea „Frumoasa”. În fiecare săptămână, la negustorul cel bogat veneau o mulțime de tineri pentru a-i cere mâna uneia dintre cele trei fiice. Dar cele două surori mai mari răspundeau că nu se vor mărita decât cu un duce sau cu un conte. Frumoasa însă le spunea că era prea tânără și că voia să mai stea o vreme alături de tatăl ei. Dar, vai,

într-o zi, negustorul își pierdu toate bogățiile. El își chemă fiicele și le spuse:
— Sărmanele mele copile, tot ce mai avem este o cocioabă la țară. Va trebui să ne mutăm acolo.

Degeaba se înfuriară și bătură din picior cele două surori mai mari: tatăl lor era pur și simplu ruinat, iar ele nu aveau decât să accepte asta. Curând, întreaga familie se mută în cocioaba de la țară. Frumoasa făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-și ajuta tatăl. Iar treburile grele și aerul proaspăt parcă-i sporeau frumusețea. Însă cele două surori ale sale se plictiseau și nu făceau altceva decât să bombăne toată ziua.

Într-o zi, negustorul le spuse fiicelor sale că trebuia să meargă la oraș pentru ceva vreme, cu treburi. Cele două surori mai mari se bucurară.

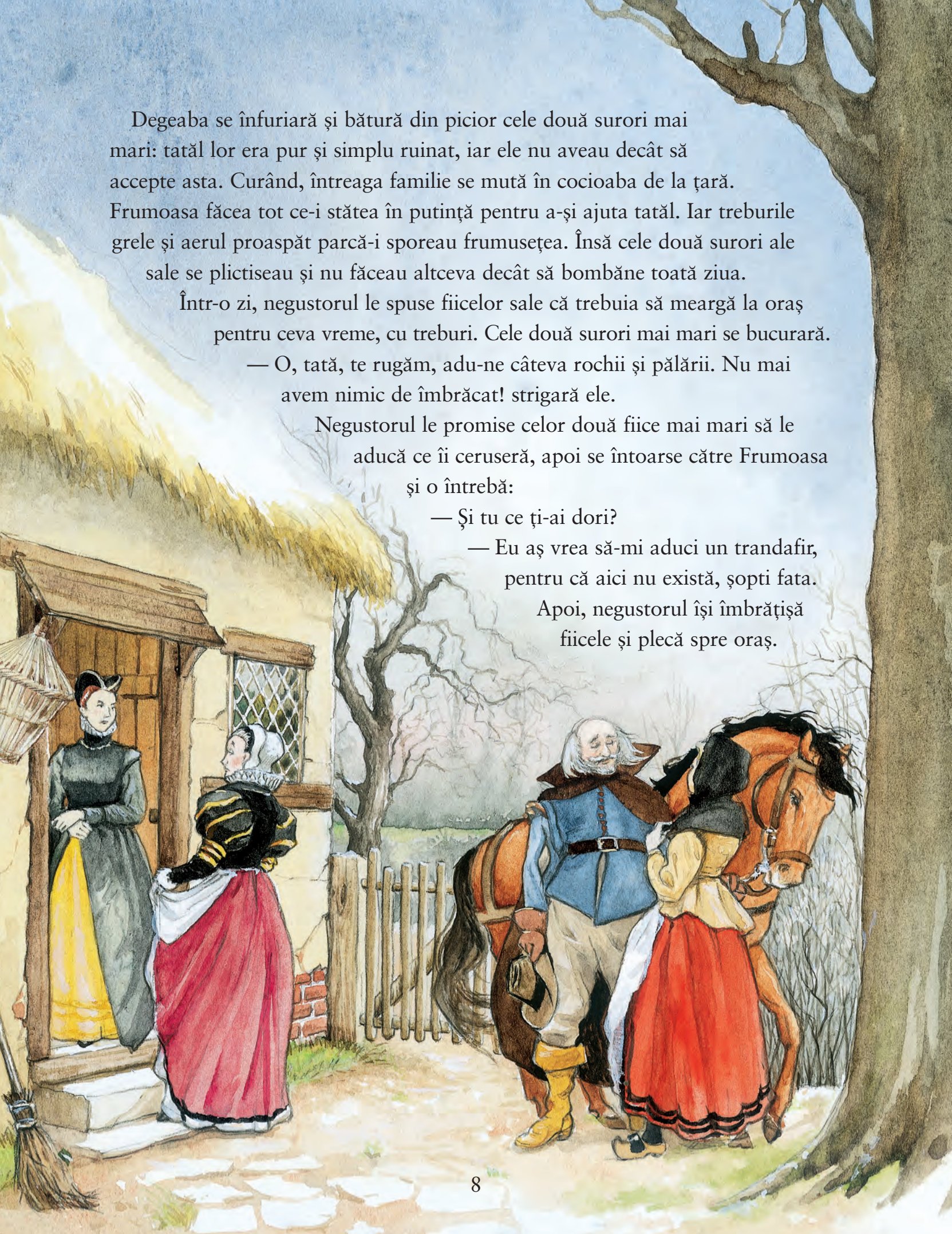
— O, tată, te rugăm, adu-ne câteva rochii și pălării. Nu mai avem nimic de îmbrăcat! strigară ele.

Negustorul le promise celor două fiice mai mari să le aducă ce îi ceruseră, apoi se întoarse către Frumoasa și o întrebă:

— Și tu ce ți-ai dori?

— Eu aș vrea să-mi aduci un trandafir, pentru că aici nu există, șopti fata.

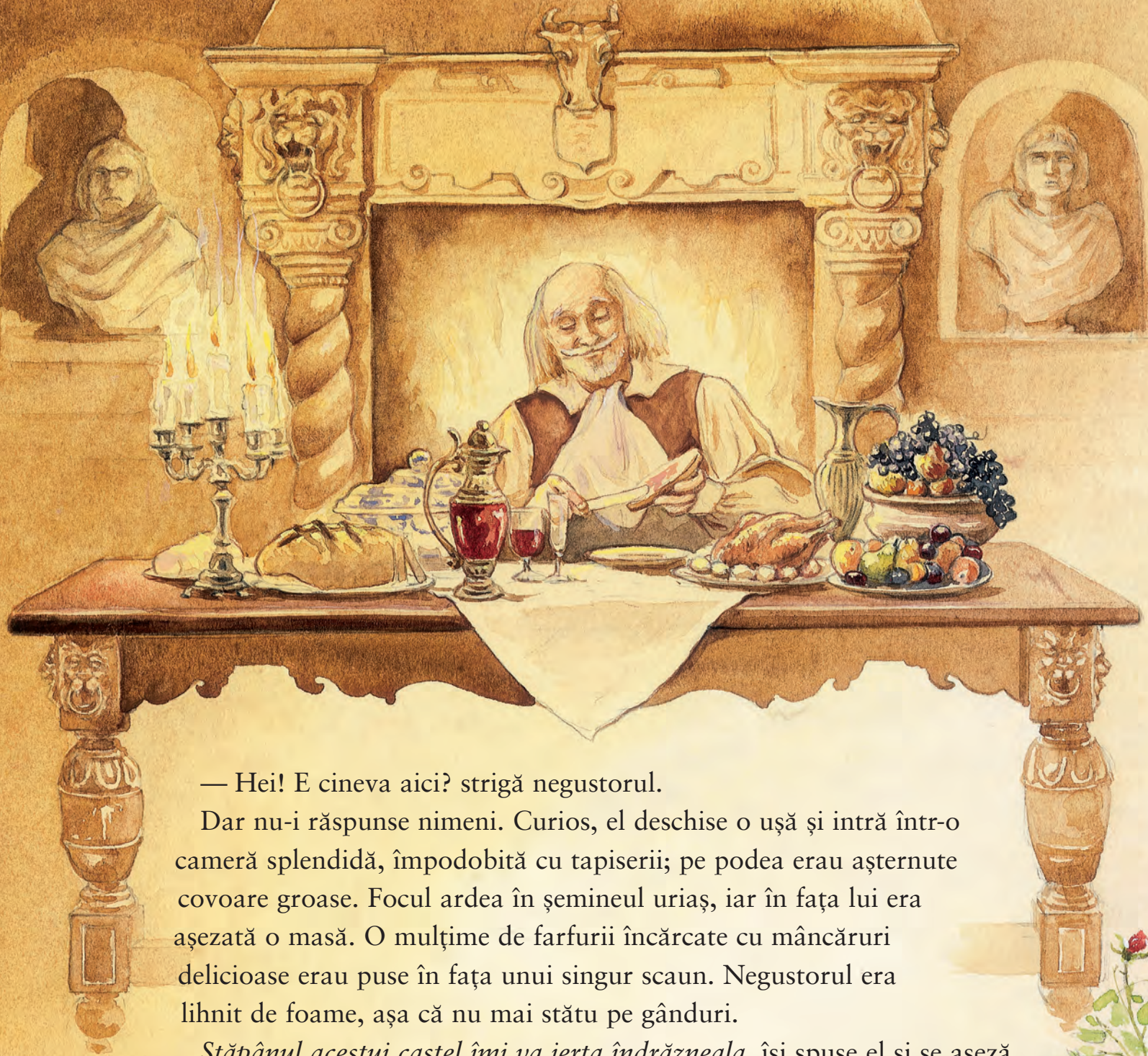
Apoi, negustorul își îmbrățișă fiicele și plecă spre oraș.

După câteva zile, când își termină treburile, el porni spre casă. Drumul trecea printr-o pădure mare și întunecoasă în care, prinzându-l noaptea, se rătăci. Ninge, iar vântul bătea atât de tare, încât negustorul credea că va muri de frig. Deodată, văzu o luminiță în depărtare. Cu ultimele puteri, porni prin viscol într-acolo. Curând, ajunsese la un falnic castel. Poarta sa grea fiind deschisă, el intră. În castel era o liniște ciudată.

— Hei! E cineva aici? strigă negustorul.

Dar nu-i răspuse nimeni. Curios, el deschise o ușă și intră într-o cameră splendidă, împodobită cu tapiserii; pe podea erau așternute covoare groase. Focul ardea în șemineul uriaș, iar în fața lui era așezată o masă. O mulțime de farfurii încărcate cu mâncăruri delicioase erau puse în fața unui singur scaun. Negustorul era lihnit de foame, așa că nu mai stătu pe gânduri.

Stăpânul acestui castel îmi va ierta îndrăzneala, își spuse el și se așeză la masă.

Curând, bătu miezul nopții, dar nici atunci nu apără nimeni... Destul de temător, negustorul prinse totuși să cerceteze castelul părăsit. Ajuns într-un dormitor, se întinse pe patul imens și adormi adânc. În dimineața următoare, când se trezi, descoperi cu uimire că cineva îi pusese haine curate pe un scaun, iar pe masă îl aștepta un mic dejun îmbelșugat.

— Mulțumesc, domnule, îi spuse negustorul cu voce tare gazdei sale invizibile și se așeză să ia masa.

După ce mănă bine, negustorul se pregăti să-și vadă de drum.

Trecând pe lângă o tufă de trandafiri roșii, își aminti de mezina sa și tăie cel mai frumos buchet pentru a i-l dăruia. Deodată, se auzi un zgomot asemenea unei bubuituri de tunet. Când se întoarse, negustorul se trezi față-n față cu o creatură atât de îngrozitoare, încât aproape că leșină. Deși purta o vestă elegantă, monstrul avea un cap uriaș, de leu, colți mari și ascuțiți. Labele lui imense, acoperite de blană, aveau gheare enorme, iar răsufierea lui grea era aspră și fioroasă.

— Nerecunoscătorule! tună Bestia. Ți-am salvat viața și te-am primit în castelul meu. Iar acum, tu îmi furi tot ce am mai de preț pe lume: trandafirii. Pentru această nelegiuire, vei muri, domnule.

— Stăpâne, iartă-mă, îl imploră negustorul. N-am vrut să te jignesc. Aveam de gând să-i duc aceste flori uneia dintre fiicele mele, care mi-a cerut acest lucru.

— Nu-mi spune „Stăpâne”. Eu sunt Bestia! tună monstrul. Dar... spui că ai niște fiice? Îți voi cruța viața dacă una dintre ele va veni aici de bunăvoie pentru a muri în locul tău. Dacă ele refuză, te vei întoarce tu. Altminteri, răzbunarea mea va fi cruntă.

Sărmanul om nu voia să-și sacrifice nicio fiică, dar acest răgaz îi permitea ca măcar să se întoarcă acasă și să le strângă în brațe pentru ultima oară. Așa că negustorul acceptă și, cu inima grea, plecă spre casă. Când sosi, fiicele sale alergară să-l îmbrățișeze. Însă, în timp ce-i oferea Frumoasei buchetul de trandafiri, negustorul izbucni în lacrimi și spuse:

— Fata mea, primește acești trandafiri care l-au costat scump pe tatăl tău!

Și negustorul le povesti teribila sa aventură. Nici nu-și terminase bine istorisirea, când cele două surori mai mari o luară la rost pe Frumoasa:

— De ce nu ai cerut și tu rochii, ca noi? îi strigară ele. Uite ce nenorocire ai făcut să se abată asupra noastră: din cauza ta, tatăl nostru va muri, iar ție nici măcar nu-ți pare rău!

— Plânsul nu folosește la nimic, răspunse Frumoasa. Tatăl nostru nu va muri. Pentru că Bestia vrea ca una dintre noi să-i ia locul, mă voi duce eu.

Negustorul se împotrivi stăruitor, însă fata nu se lăsă înduplecată. Așadar, cu tristețe, își luă rămas-bun de la familia sa și porni la drum. Când ajunse la castel, se întunecase deja, iar imensa clădire era cufundată într-o liniște adâncă.

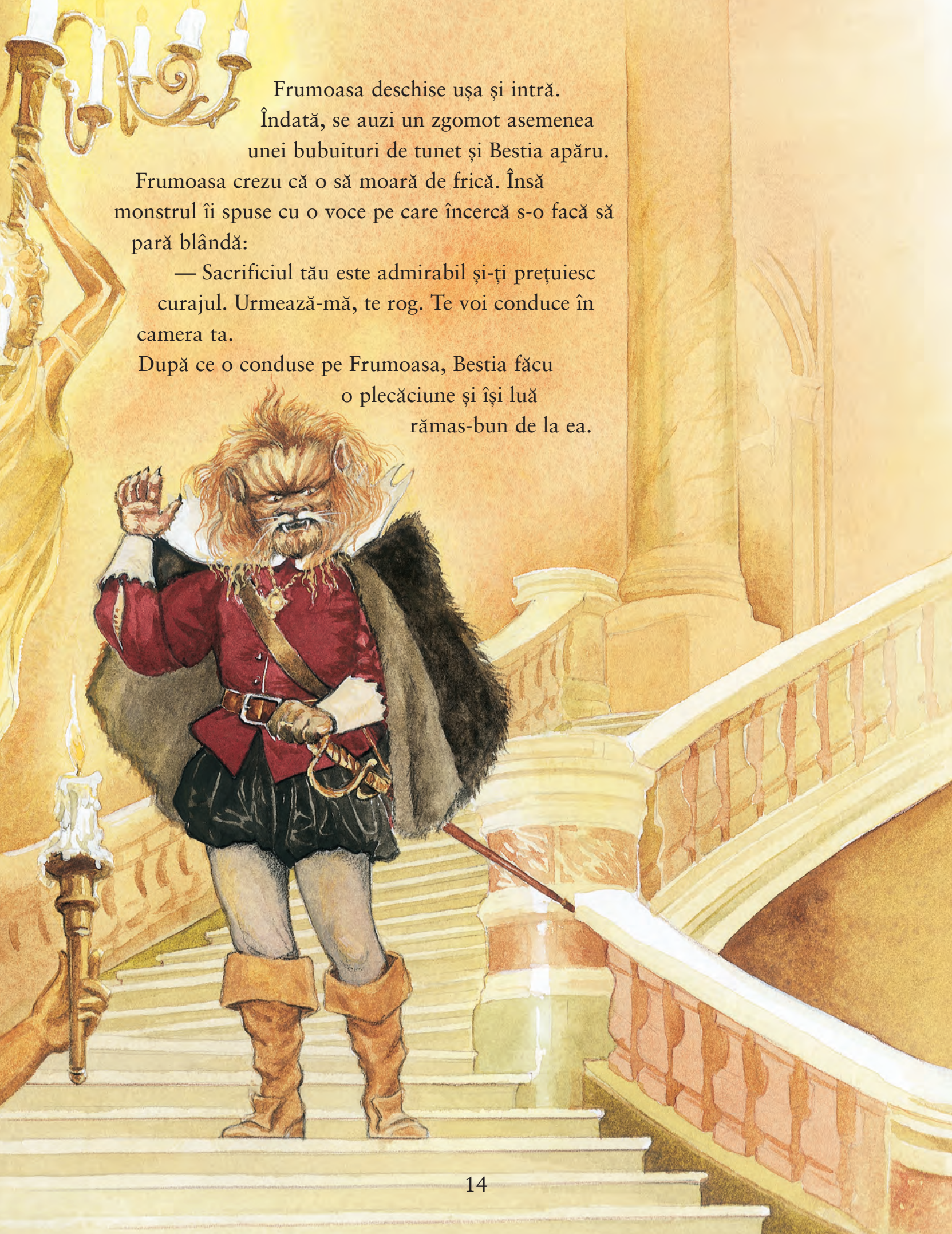

Frumoasa deschise ușa și intră.
Îndată, se auzi un zgomot asemenea
unei bubuituri de tunet și Bestia apăru.

Frumoasa crezu că o să moară de frică. Însă
monstrul îi spuse cu o voce pe care încercă s-o facă să
pară blândă:

— Sacrificiul tău este admirabil și-ți prețuiesc
curajul. Urmează-mă, te rog. Te voi conduce în
camera ta.

După ce o conduse pe Frumoasa, Bestia făcu
o plecăciune și își luă
rămas-bun de la ea.

Bestia trebuie să fi luat deja cina în seara asta. Însă probabil că mâine mă va omorî și mă va mânca, se gândi fata înainte de a adormi.

În dimineața următoare, cum nu apăru nimeni care s-o cheme, Frumoasa hotărî să cerceteze castelul. Deși era îngrozită de faptul că în orice moment risca să întâlnească Bestia, nu se putu abține să nu admire măreția palatului.

Spre surprinderea ei, pe una dintre uși citi: „Salonul Frumoasei”. Intră și descoperi cea mai frumoasă cameră pe care o văzuse vreodată. Pe un perete întreg se afla o bibliotecă imensă. În jurul unui pian erau așezate fotolii largi, iar pe o măsuță rotundă, superbă, era pregătit un mic dejun delicios. Însă mai presus de toate, un miros delicat umplea încăperea, pentru că peste tot erau buchete enorme de trandafiri roșii. Frumoasa își petrecu ziua într-un mod foarte plăcut, citind și cântând.

De cum se lăsă
seara, ea merse în sala cea mare a
castelului, unde găsi masa pusă pentru două
persoane. Nici nu se așeză bine la masă, că apăru și
Bestia, însoțită de obișnuitul bubuit de tunet.
— Frumoaso, îmi îngădui să iau cina cu tine? o întrebă el.
— Tu ești stăpânul, răspuse Frumoasa.
— Nu, spuse Bestia. Tu ești stăpâna aici. Spune-mi, ți se pare că
sunt foarte urât, nu-i așa?
Frumoasa, care nu mințea niciodată, zise încurcată:
— Așa este. Dar cred că ai un suflet bun.
Monstrul nu răspuse. Apoi scoase o oglindă din buzunar și i-o
dădu Frumoasei, spunându-i:
— Asta e pentru tine. Este o oglindă fermecată. Oricând dorești, îți
poți vedea în ea familia.

Frumoasa luă oglinda și-l văzu pe tatăl ei stând în fața cocioabei. Ochii lui erau plini de tristețe. Deși i se frângea inima, Frumoasa îi mulțumi Bestiei și continuă să mănânce, cu mai puțină teamă în suflet decât înainte. Apoi, deodată, Bestia îi puse o altă întrebare:

— Frumoaso, ai vrea să fii soția mea?

Deși se temea să nu-l înfurie, Frumoasa răspunse tremurând:

— Nu, Bestie.

— Atunci, adio, Frumoaso, spuse Bestia cu mâhnire, plecând din cameră.

Vai, se întrebă Frumoasa cu tristețe, *de ce trebuie să fie atât de urât, când este atât de plin de bunătate? N-aș putea niciodată să mă căsătoresc cu el. Deci, se pare că trebuie să mor!*

Timpul trecea, iar Frumoasa continua să trăiască liniștită la castel. În fiecare seară, lua cina împreună cu Bestia și îi descoperea noi însușiri alese: rafinamentul minții sale nu era egalat decât de bunătatea sufletului său. Curând, Frumoasa uită de urâtenia îngrozitoare a Bestiei și, în fiecare zi, aștepta cu nerăbdare să ia cina împreună. Seară de seară, Bestia o întreba pe Frumoasa dacă voia să fie soția sa. Dar ea refuza mereu. Însă tristețea Bestiei o îndurera, așa că, odată, ea îi spuse:

— Bestie, vei avea întotdeauna prietenia mea. Încearcă să te mulțumești cu atât.

— Nu am de ales, răspuse Bestia, dar promite-mi că nu mă vei părăsi niciodată.

Cuvintele Bestiei o tulburară pe Frumoasa. Ea tocmai văzuse în oglindă că tatăl său era foarte bolnav.

— Bestie, vreau să-mi revăd tatăl. Voi fi foarte nefericită dacă nu-mi vei îngădui această bucurie, stăruie ea.

— Nu vreau să suferi, răspuse Bestia. Așa că întoarce-te la tatăl tău, chiar dacă voi muri de durere pentru că nu te voi mai putea vedea. Poți pleca mâine. Ia acest inel. Când vei dori să te întorci aici, nu va trebui decât să-l pui pe o masă. Așadar, adio, Frumoaso!

Frumoasa promise să se întoarcă peste o săptămână, apoi merse la culcare. Când se trezi în dimineața următoare, descoperi că era deja acasă la tatăl său. Bietul negustor plânse de bucurie la vederea fiicei sale. Însă cele două surori ale ei mai că se înăbușiră de pizmă când o văzură atât de fericită și chiar mai frumoasă decât atunci când plecase. Împreună, se hotărâră s-o împiedice pe Frumoasa să se întoarcă la Bestie.

— Monstrul se va înfuria când va descoperi că nu și-a ținut promisiunea și se va răzbuna pe ea, își spuseră ele.

La sfârșitul săptămânii, când sosi timpul ca Frumoasa să plece, cele două surori își smulseră părul, prefăcându-se a fi disperate, așa că Frumoasa cedă. Ea acceptă să mai stea o săptămână. Însă într-a zecea noapte de când se afla acasă la tatăl ei, Bestia îi apăru Frumoasei în vis. Se făcea că monstrul zăcea în grădina castelului, pe moarte. Atunci, Frumoasa își dădu seama că nu mai putea sta departe de Bestie. Se ridică, puse inelul pe masă și se culcă la loc.

